

[Aksel Larsen.]

produktionen ske under Hensyntagen til Grovfoderproduktionen eller den dertil knyttede Mælkeproduktion.“

I Fortsættelse af dette forlanger man saa Kornordningen yderligere skærpet til Gavn for det store Landbrug og til Skade for det lille Landbrug. Med dette er Linien i og for sig klar; Forbrugerne skal betale Størsteparten af Regningen; men derudover skal Husmændene og det lille Landbrug betale deres Part af Regningen, fordi Priserne paa Foderstoffer og paa Korn skal drives i Vejret og. Svinekortordningen samtidig ændres til Skade for Husmændene og til Gavn for det store Landbrug. Dermed har Venstre tonet rent Flag, og dermed har Venstre ogsaa aldeles afgjort stillet sig paa L. S.-Standpunktet, thi hele den Krisepolitik, L. S. foreslaar, er ogsaa til Gavn for det store Landbrug, men ikke for det lille. Og saa er der egentlig kun hertil at føje, at Venstre selvfølgelig ogsaa vil have den Lov forværret, som man, igen med en falsk Varetegnelse, kalder for Lov om Foranstaltninger til Fremme af Afsætning af Kvæg og Oksekød. Der skal betales mere for de Kreaturer, der opkøbes til Destruktion, derved vil Destruktionen blive fremmet, og derved vil man søge at tvinge Priserne yderligere i Vejret paa Kød, som Forbrugerne maa betale.

I samme Retning økonomisk set gaar for saa vidt de Konservatives Ændringsforslag, men der er ogsaa der noget, der ikke harmonerer. Ifølge Betænkningen mener det konservative Folkeparti, at det haster slet ikke saa stærkt, man maa have en virkelig dybtgaaende og gennemgribende Undersøgelse af Landbrugets Forhold, inden man skrider til vigtige Foranstaltninger, og saa snart man har slaaet dette fast som Præmisses for de Konservatives Betragtning af Sagen, saa siger man: Nu maa vi aldeles omgaaende have en Række gennemgribende Foranstaltninger paa en Række vigtige Omraader, først og fremmest maa vi have sat Priserne i Vejret for Kornet, Smørret, Margarinen og Kød, for ellers kan det slet ikke gaa.

Altsaa, paa disse Punkter er Venstre og de Konservative enige, og de er enige paa eet Punkt til, de er nemlig indforstaaet i Princippet i Lovforslagets 1ste Afsnit om Rentekonverteringen. Naar man nu kender de to Partiers Politik, naar man kender de økonomiske Grupper af Befolkningen, som staar bag de to Partier og bestemmer deres Politik, og naar man ser hen til de to Partiers fælles Prisdordryelseslinie, saa kan man

jo kun tage deres Tilslutning til Afsnittet om Rentekonvertering som Udtryk for, at dette Afsnit ikke er farligt for de Kapitalgrupper, de to Partier repræsenterer. Det er med andre Ord et yderligere Bevis, og et temmelig let forstaaeligt Bevis for, at dette Afsnit om Rentekonvertering er noget, som i Virkeligheden er i Finanskapitalens Interesse, som den ikke alvorligt vil modsætte sig, men som den tværtimod ud fra sin Klasseinteresse endda maa ønske fremmet. Men det stemmer ikke os blidere over for Afsnittet.

Retsforbundet har stillet et selvstændigt Ændringsforslag, og for saa vidt som der deri er Toner, der ikke tidligere er kommet saa tydeligt frem, kan man maaske sige, at det er et Skridt paa den rigtige Erkendelses Vej. Men paa den anden Side er det alligevel saa hoved- og haleløst og saa rent ud sagt forvirret, at der ikke er noget at gøre ved det, det er ikke brugbart i den Tilstand, hvori det her foreligger. Retsforbundets Forslag gaar, hvis jeg har forstaaet det ret, ud paa, at nu skal endelig den fulde Grundskyld gennemføres, det vil sige, Staten skal, mod Erstatning til Grundejerne, ekspropriere eller overtage hele Grundrenten. Saa skal der gennemføres en Formueafgift paa 30 pCt., der skal betales i Løbet af 25 Aar, altsaa med godt 1 pCt. om Aaret, og saa forskellige andre Ting. Denne Tanke, at man paa den Maade kan ophæve Grundrenten, bygger paa den Forveksling, Retsforbundet gør sig skyldigt i, af Kreditforeningsrente og Grundrente. Man regner her i Forslaget med, at Grundrenten er $2\frac{1}{4}$ pCt. pr. Halvaar, men jeg har endnu ikke fra Retsforbundets Side faaet noget Bevis for, at dette Tal er rigtigt, eller faaet nogen Forklaring paa, hvorfra man henter dette Tal. Hvem siger, at Grundrenten er noget fast og uforanderligt, noget, som man fastsætter nu til $2\frac{1}{4}$ pCt. pr. Halvaar, og som saa gælder i umindelige Tider? Hvem siger, at den ikke forander sig gennem Tiderne, at den muligvis for Øjeblikket er meget ringe, men maaske senere bliver betydeligt højere? Hvorfra har man Tallet, andet end fra den gennemsnitlige Rentefod for Kreditforenings- og Hypotekforeningslaan, hvorved man ganske vist ikke tager i Betragtning den effektive Rente, der nemlig er betydeligt højere end $2\frac{1}{4}$ pCt. pr. Halvaar.

Jeg vil altsaa gerne gøre Retsforbundet opmærksom paa, at der foreligger en Forveksling: Kreditforenings- og Hypotekforeningsrenten er ikke identisk med Grundrenten. Grundrenten opkræves af Kapita-